9

இயேசுவின் சபை: ஆராதனை (1)

அமைப்பு முறையானது உடலின் எலும்பு மண்டலம் போன்றதென்றால், ஆராதனையானது இருதயம் போன்றதாகும். "உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பணிந்துகொண்டு, அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்வாயாக" (மத். 4:10ஆ).

ஆராதனையில் என்ன செய்யப்படுகின்றது மற்றும் ஏன் அது செய்யப்படுகின்றது என்ற இரண்டு விஷயங்களும் ஆராதனையின் முக்கியமான இரண்டு அம்சங்களாகும். சமாரியப் பெண்ணிடம் இயேசு, "உண்மையாய்த் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ளுங்காலம் வரும், ... தம்மைத் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார். தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார், அவரைத் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் ஆவியோடும் உண்மையோடும் அவரை தொழுது கொள்ளவேண்டும் என்றார்" (யோவா. 4:23, 24). "ஆவியோடு" தேவனைத் தொழுது கொள்வது என்றால், ஒருவர் தமது இருதயத்தில் தொழுது கொள்வதாகும்; அவர்கள் தங்கள் சிந்தனைகளைப் பரலோகம் நோக்கிச் செலுத்துகின்றார்கள். "உண்மையோடு" தேவனைத் தொழுதுகொள்ளுதல் என்பதில், தேவன் தமது வசனத்தில் கட்டளையிட்டுள்ளபடி அவரைத் தொழுது கொள்வதும் அடங்குகின்றது, ஏனென்றால், தேவனுடைய "வசனமே சத்தியம்" (யோவா. 17:17) என்று இயேசு கூறினார்.

இந்தப் பாடத்திலும், அடுத்த பாடத்திலும் நாம், இயேசுவின் சபையில் ஆராதனையைப் பற்றி வேதவசனங்கள் என்ன போதிக்கின்றன என்று ஆராயப் போகின்றோம். அப்படிச் செய்கையில் நாம், ஆராதனை என்றால் "என்ன" மற்றும் "எப்படி" என்ற இரு அம்சங்களையும் வலியுறுத்துவோம். தேவனை ஆராதித்தல் என்பதில் சரியான செயல்களும், சரியான எண்ணப்போக்குகளும் உள்ளடங்க வேண்டும்.

ஆராதனைக்கான விசேஷ நாள்

வாரத்தின் எந்த நாளிலும் நாம் தேவனை ஆராதிக்க முடியும். சபையானது முதல் முதல் ஸ்தாபித்தபோது, கிறிஸ்தவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் கூடி வந்தார்கள் (அப். 2:46). இருந்த போதிலும், எல்லா கிறிஸ்தவர்களும் வாரத்தின் ஒரு விசேஷித்த நாளில் ஆராதனை செய்யக் கூடி வர வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு போதிக்கின்றது.

பழைய ஏற்பாட்டில், வாரத்தின் ஏழாம் நாள் (யாத். 20:10, 11) - அதாவது சனிக்கிழமைதான் ஆராதனைக்குரிய விசேஷித்த ஓய்வுநாளாக இருந்தது. கிறிஸ்தவத்தில், வாரத்தின் முதல் நாளாகிய - ஞாயிற்றுக்கிழமையே இந்த விசேஷித்த நாளாக இருக்கின்றது. இந்த நாளில்தான் கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தார் (மத். 28:1, 6). இந்த நாளில்தான் ஆதிக்கிறிஸ்தவர்கள் கூடி வந்தார்கள் (1 கொரி. 16:2), இந்த நாளில்தான் அவர்கள் கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கு பெற்றார்கள் (அப். 20:7). ஞாயிற்றுக்கிழமை "கர்த்தருடைய நாள்" என்று அழைக்கப் படுகின்றது (வெளி. 1:10).[1]

ஆராதனையில் வெளிப்படையாக தெரிவிக்கின்ற ஐந்து காரியங்களைப் பற்றி நாம் படிப்போம். இவைகளில் வேதாகமப் படிப்பும், ஜெபம் மற்றும் பாடுதல் என்ற மூன்றையும் எந்த நாளிலும் செய்யலாம். கர்த்தருடைய பந்தி மற்றும் கொடுத்தல் ஆகிய இரண்டும் வாரத்தின் முதல் நாளுடன் மட்டும் தொடர்புள்ளவையாகும்.

ஆராதனையில் வெளிப்படையாக தெரிவிக்கின்றவைகள்

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்

ஆராதனையில் நாம் முதலாவதாகக் கவனிக்க விரும்பும் வெளிப்பாடு கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் என்பதாகும். இயேசு தமது சீஷர்களுடன் ஆசரித்த கடைசி பஸ்காவின் போது,[2] அவர் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை நிறுவினார்.

> *... கர்த்தராகிய இயேசு தாம் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட அன்று இராத்திரியிலே அப்பத்தை எடுத்து, ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, அதைப்பிட்டு: நீங்கள் வாங்கிப் புசியுங்கள், இது உங்களுக்காகப் பிட்கப்படுகிற என்னுடைய சரீரமாயிருக்கிறது; என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள் என்றார். போஜனம் பண்ணின பின்பு, அவர் அந்தப்படியே பாத்திரத்தையும் எடுத்து: இந்தப் பாத்திரம் என் இரத்தத்தினாலாகிய புதிய உடன்படிக்கை யாயிருக்கிறது; நீங்கள் இதைப் பானம் பண்ணும் போதெல்லாம் என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள் என்றார். ஆகையால் நீங்கள் இந்த அப்பத்தைப் புசித்து, இந்தப் பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணும் போதெல்லாம் கர்த்தர் வருமளவும் அவருடைய மரணத்தைத் தெரிவிக்கிறீர்கள். இப்படியிருக்க, எவன் அபாத்திரமாய்க்[3] கர்த்தருடைய அப்பத்தைப் புசித்து, அவருடைய பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணுகிறானோ, அவன் கர்த்தருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் குறித்துக் குற்றமுள்ளவனாயிருப்பான். எந்த மனுஷனும் தன்னைத்தானே சோதித்தறிந்து, இந்த அப்பத்தில் புசித்து, இந்தப் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணக்கடவன் (1 கொரி. 11:23-28; மத். 26:26-29; மாற். 14:22-25; லூக். 22:19, 20*

ஆகியவற்றையும் காணவும்).

இந்த விருந்தை ஏற்படுத்தியபோது, இயேசு புளிப்பில்லாத அப்பத்தையும்[4] திராட்ச ரசத்தையும்[5] பயன்படுத்தினார். இந்த விருந்தில் முதல் முதல் பங்கேற்றவர்கள் அப்பம் மற்றும் திராட்ச ரசம் ஆகிய இரண்டிலும் பங்கு பெற்றார்கள்.[6]

"இது என்னுடைய சரீரமாயிருக்கிறது" என்று இயேசு கூறிய போது, அந்த அப்பமானது அற்புதமான விதத்திலோ அல்லது மந்திரவாதத்தினாலோ தம்முடைய சதையாக மாறி விடுகிறது என்று அவர் அர்த்தப்படுத்தவில்லை. அவர் அவர்களுக்கு முன்பாக நின்று கொண்டிருந்தார், அவரது மாம்ச உடல் அப்பொழுது பழுதுபடாமலே இருந்தது. எனது பணப்பை (money purse [or] wallet)*யில் இருந்து நான் ஒரு படத்தை உருவி, "இதோ என் பேரக் குழந்தைகள்" என்று கூறுகையில் நான் எதை அர்த்தப்படுத்துகின்றேனோ, அதையே அவர் அர்த்தப்படுத்தினார். படமானது எனது பேரக் குழந்தைகளின் குறிப்பு அடையாளமாக இருக்கின்றது. அது போலவே, புளிப்பில்லாத அப்பம் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை குறிக்கின்றதாகவும், திராட்ச ரசம் அவரது இரத்தத்தை குறிக்கின்றதாகவும் இருக்கின்றது.*

கர்த்தரின் இராப்போஜனமானது சில வேளைகளில் "ஐக்கியம்" (1 கொரி. 10:16)[7] அல்லது கர்த்தருடைய போஜன பந்தி (1 கொரி. 10:21) என்று அழைக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால் ஆராதிப்பவர்கள் அப்பத்தை பிட்கும் வெளிப்பாட்டுடன் அது தொடங்குகின்றது, ஆராதனையின் இந்த வெளிப்பாடானது "அப்பம் பிட்குதல்"[8] என்றும் அறியப் படுகின்றது. முதல் கிறிஸ்தவர்கள் "... அப்பம் பிட்குதலிலும் ... உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்" (அப். 2:42).

புதிய ஏற்பாட்டின் சபையார் ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல் நாள் தோறும் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கு கொண்டார்கள். வாரத்தின் முதல் நாள் தோறும் சபை கூடி வந்தது (1 கொரி. 16:1, 2ஐக் காணவும்). அவர்களின் ஆராதனையானது கர்த்தருடைய பந்தியை ஆசரிப்பதைச் சுற்றியே அமைந்தது. அப். 20ல் பவுல், லூக்கா இன்னும் மற்றவர்களும் துரோவா பட்டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததைப் பற்றிப் படிக்கின்றோம். பின்னாளில் லூக்கா, "வாரத்தின் முதல் நாளிலே, அப்பம் பிட்கும்படி சீஷர்கள் கூடி வந்திருக்கையில், பவுல் ... அவர்களுடனே சம்பாஷித்து, ..." (அப். 20:7) என்று எழுதினார். துரோவாவில் இருந்த சபையார் வாரத்தின் முதல் நாளில் கூடி வந்த போது, அப்பம் பிட்குதலே அவர்களின் முதன்மையான நோக்கமாய் இருந்தது. தொடக்க நூற்றாண்டு களில் சபையில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களின் எழுத்துக்கள் இந்த நடைமுறை அநேக வருடங்களாகத் தொடர்ந்திருந்தது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன: வாரத்தின் முதல் நாளில் கிறிஸ்தவர்கள் கூடி வந்திருக்கையில் கர்த்தரின் பந்தியே அவர்களின் முதன்மையான

நோக்கமாய் இருந்தது.

கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை ஆசரிப்பதில் தேவனைப் பிரியப்படுத்த வேண்டுமென்றால், சரியானவைகளைச் செய்வது முக்கியமானதாக இருக்கின்றது: கிறிஸ்தவர்கள் எல்லாரும் புளிப்பில்லாத அப்பம், திராட்ச ரசம் ஆகிய இரண்டிலும் பங்கேற்க வேண்டும், இதை அவர்கள் ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல் நாளிலும் செய்ய வேண்டும். இதில் சரியான வழியில் பங்கேற்பதும் முக்கியமானதாகும்: ஆராதனை செய்பவர்கள் இயேசுவின் பலியின் மீதும், அந்தப் பலி தங்களுக்கு எதை அர்த்தப்படுத்துகின்றது என்ற கருத்தின் மீதும் தங்கள் சிந்தனைகளை ஒருமுகப்படுத்த வேண்டும் (1 கொரி. 11:26-29 வரை மறுபடியும் வாசியுங்கள்).

தேவனுடைய வசனம்

கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்கும்படி துரோவாவில் இருந்த சபையார் கூடி வந்தபோது, தேவனுடைய சித்தத்தைப் பற்றிப் பவுல் அவர்களுடன் பேசினார் (அப். 20:7)[9]. தேவனுடைய வசனத்தைப் பிரசங்கித்தல் அல்லது போதித்தல் என்பது தேவனைக் கிட்டிச் சேர்வதற்கான முக்கியமான வழியாகும். வசனத்தை வாசிப்பதற்கோ அல்லது கலந்துரையாடுவதற்கோ ஆதி சபையார் அடிக்கடி கூடி வந்தார்கள் (அப். 2:42; கொலோ. 4:16).

வெளியரங்கமான ஆராதனையின்போது பிரசங்கிப்பதில் வேதாகமமானது சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றது. மனிதர்களின் கருத்துக்களோ அல்லது தத்துவங்களோ அல்ல, மாறாக, தேவனுடைய வசனம் மட்டுமே பிரசங்கிக்கப்பட வேண்டும் (2 தீமோ. 4:1-4).[10] வெளியரங்கமான கூட்டங்களில் ஆண்கள் மட்டும்தான் பிரசங்கிக்கவோ அல்லது போதிக்கவோ வேண்டும் (1 கொரி. 14:34).[11]

இருப்பினும், வேதவசனத்தின்படி பிரசங்கிக்கப்பட அல்லது போதிக்கப்பட வேண்டியது "என்ன" என்பதை மட்டும் கடைப்பிடித்தால் போதுமானதல்ல. பிரசங்கியார் ஒருவர் தேவனுக்குப் பிரியமான பிரசங்கம் ஒன்றைக் கூறுவதினாலேயே, அதைக் கேட்பவர் ஒவ்வொருவரும் ஆராதனை செய்கின்றார் என்பது உத்தரவாதமாகி விடாது, ஆராதனை என்பது கேட்பவரின் இருதயத்தில் நடப்பதாய் இருக்க வேண்டும். வந்திருக்கும் ஒவ்வொருவரும் பிரசங்கத்தை உன்னிப்பாகக் கவனித்து, தமது சொந்த வாழ்வில் அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

ஜெபம்

ஜெபம், ஆராதனையின் முக்கியமான ஒரு பாகமாக உள்ளது. தெசலோனிக்கேயில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு "இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்" என்று பவுல் கூறினார் (1 தெச. 5:17). வேதாகமத்தை நாம் வாசிக்கும்போது, தேவன் நம்முடன் பேசுகின்றார், மற்றும் நாம் ஜெபம் செய்யும்போது தேவனுடன் நாம் பேசுகின்றோம் என்று யாரோ ஒருவர்

கூறியிருக்கின்றார். கிறிஸ்தவர்கள் கூடி வந்த போது ஜெபித்தார்கள் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகின்றது (அப். 2:42; 4:23, 24, 31; 6:6; 12:12).

வெளியரங்கமான மற்றும் தனிப்பட்ட ஆராதனை ஆகியவற்றில் ஜெபம் என்பது மிக முக்கியமான பாகமாகும். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் தமது ஜெப வாழ்க்கையில் நிலையாக வளர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும் (மத். 6:5-15; 14:23; லூக். 5:16; அப். 10:9; 16:25).

வெளியரங்கமான ஆராதனை என்பது பொதுவாக, சபையில் இருக்கும் ஆண்களால் வழி நடத்தப்படும் ஜெபங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கியதாக இருக்கின்றது. பவுல், "அன்றியும், புருஷர்கள் கோபமும் தர்க்கமுமில்லாமல் பரிசுத்தமான கைகளை உயர்த்தி, எல்லா இடங்களிலேயும் ஜெபம் பண்ண வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்" (1 தீமோ. 2:8) என்று எழுதினார். இவ்விடத்தில் "புருஷர்கள்" என்பதற்குப் பயன்படும் வார்த்தையானது "ஸ்திரீகள்" என்பதற்கு நேர் எதிராக "புருஷர்கள்" என்று அர்த்தம் தரும் விசேஷித்த ஒரு கிரேக்க வார்த்தையாகும். வெளியரங்கமான ஆராதனையில் ஆண்கள் மட்டுமே ஜெபத்தில் வழி நடத்திச் செல்ல வேண்டும்.

மறுபடியும், உண்மையிலேயே ஆராதனை நடக்காமலேயே, வெளியரங்கமான ஜெபத்தின், ''என்ன'' செய்ய வேண்டும் என்ற பகுதியானது கடைப் பிடிக்கப்படக் கூடும். ஜெபத்தில் வழி நடத்துபவர் தேவனுடைய பிரசன்னத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வுடனிருந்து, தனது எண்ணங்களை மனிதரிடம் அல்ல மாறாக, தேவனிடத்தில் செலுத்த வேண்டும். ஜெபத்தில் வழி நடத்தப்படுகின்றவர்கள், அந்த ஜெபத்தைத் தங்கள் இருதயங்களில் எதிரொலிக்கச் செய்து, அத்துடன் தங்களின் சொந்த வேண்டுகோள்கள் மற்றும் நன்றியறிதல்கள் ஆகியவற்றையும் சேர்க்க வேண்டும். ஜெபத்தின் முடிவுப் பகுதியில் அவர்கள் (வாய் விட்டோ அல்லது மனதிற்குள்ளாகவோ) "ஆமென்" என்று சொல்ல வேண்டும், அதை அர்த்தப்படுத்த வேண்டும் (1 கொரி. 14:16; மற்றும் மத். 6:13; ரோமர் 16:27; எபே. 3:21 ஆகியவற்றையும் காணவும்).[12]

கொடுத்தல்

ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல்நாள்தோறும் காணிக்கை[13] கொடுப்பது என்பது தேவன்மேல் உள்ள மதிப்பை வெளிப்படுத்தும் வழிகளில் ஒன்றாகும். கொரிந்து சபையாருக்குப் பவுல் பின்வருமாறு எழுதினார்,

> *பரிசுத்தவான்களுக்காகச் சேர்க்கப்படும் தர்மப் பணத்தைக் குறித்து நான் கலாத்தியா நாட்டுச் சபைகளுக்குப் பண்ணின திட்டத்தின்படியே நீங்களும் செய்யுங்கள். நான் வந்திருக்கும் போது பணஞ் சேர்க்குதல் இராதபடிக்கு, உங்களில் அவனவன் வாரத்தின் முதல்நாள்தோறும், தன்தன் வரவுக்குத் தக்கதாக[14] எதையாகிலும் தன்னிடத்திலே சேர்த்து வைக்கக் கடவன்[15] (1 கொரி. 16:1, 2).*

பழைய ஏற்பாட்டின்படி ஆராதித்தவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நியமிக்கப்பட்டிருந்தது: அதாவது, ஆராதிப்பவர்

வைத்திருக்கும் எல்லாவற்றிலும் பத்து சதவிகிதம் அவர் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வேண்டும். இது "தசமபாகம்" என்று அழைக்கப்பட்டது (லேவி. 27:30; உபா. 14:22; மல்கி. 3:8-10). கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் கொடுக்க வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு குறிப்பிடுவதில்லை. மாறாக, அவர்கள் மனதில் நியமித்தபடி, உதாரத்துவமாக, உற்சாகமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் அது போதிக்கின்றது (2 கொரி. 9:6, 7), அத்துடன் அவர்கள் "[தங்களின்] வரவுக்குத்தக்கதாக ... சேர்த்துவைக்க" (1 கொரி. 16:2) வேண்டும். தங்களின் வருமானத்தில் பத்து அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சதவிகிதம் கொடுக்கின்ற கிறிஸ்தவர்களை நான் அறிவேன், ஆனால் அவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதினால் அல்ல, மாறாக நன்றியுணர் வினாலேயே இவ்வாறு கொடுக்கின்றார்கள்.

''வரவுக்குத் தக்கதாக'' கொடுத்தும் கூட ஒருவர் ஆராதனை செய்யாதவராயிருக்கக் கூடும். ஆராதிப்பவர் காணிக்கை செலுத்துகையில், தாம் பெற்ற ஆசீர்வாதங்களுக்கு நன்றியையும், தனது காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டுகோளையும் ஒரு ஜெபமாக தேவனிடத்தில் ஏறெடுக்க வேண்டும்.

பாடுதல்

ஆராதனையின் ஐந்தாவது வெளிப்பாடு பாடுதல் ஆகும். கொலோசெயில் இருந்த சபையாருக்கு ''கிறிஸ்துவின் வசனம் உங்களுக்குள்ளே சகல ஞானத்தோடும் பரிபூரணமாக வாசமாயிருப்பதாக; சங்கீதங்களினாலும் கீர்த்தனைகளினாலும் ஞானப்பாட்டுகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் போதித்துப் புத்திசொல்லிக்கொண்டு உங்கள் இருதயத்திலே கர்த்தரைப் பக்தியுடன் பாடி;" (கொலோ. 3:16) என்று பவுல் கட்டளையிட்டார். நமது அடுத்த பாடம் வரையிலும் பாடுதல் பற்றிய கலந்துரையாடுதலை நாம் விட்டு வைப்போம், ஆனால் இவ்வசனப் பகுதி ஆராதனையின் ''என்ன'' என்ற பகுதியை வலியுறுத்துகின்றது: "சங்கீதங்களினாலும் ... ஒருவருக்கொருவர் போதித்துப் புத்தி சொல்லிக் கொண்டு ..." மற்றும் "கர்த்தரை ... பாடி." இது இவ்வாராதனை "எப்படி" செய்யப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றது: ''உங்கள் இருதயத்திலே ... பக்தியுடன்" என்று வாசிக்கின்றோம்.

ஆராதனையின் முக்கியத்துவம்

ஆராதனையைப் பற்றிய புதிய ஏற்பாட்டின் போதனையை, வெளியரங்கமான ஆராதனையின் மீது அது காட்டும் வலியுறுத்தல்களுடன் நாம் கலந்துரையாடுகின்றோம். இப்பொழுது நாம், "ஆராதனைக்கு நாம் ஒன்றுகூடுவது அல்லது கூடாதிருப்பது என்பது ஏதாவது வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துகின்றதா?" என்று கேட்பது தேவையாகின்றது. ஆராதனைக்கு தவறாது செல்வது முக்கியமற்றது என்று பலர் நினைக்கின்றார்கள். வேதாகமம் இதைப்பற்றிப் போதிப்பதென்ன? தேவன் இக்கருத்தைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார் என்று கற்றுக் கொள்ளும்போது சிலர்

ஆச்சரியப்படுகின்றார்கள்.

ஒரு காலத்தில் விசுவாசமாயிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு, எபிரெயர் நிருபம் எழுதப்பட்டது (எபி. 10:32-34). ஏதோ சில காரணங்களினால் அவர்கள் மாறுபாடுள்ளவர்களாகி, கவலையற்றவர்களானார்கள் (எபி. 2:4). சபையின் வெளியரங்கமான கூட்டங்களில் அவர்கள் கலந்து கொள்வது இதில் உள்ளடங்கியிருந்தது (10:25). "அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் நாம் ஏவப்படும்படி ஒருவரையொருவர் கவனித்து" (10:24) என்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது. அவர்கள் ஒன்றுகூடி வருகையில் ஒருவரையொருவர் உற்சாகப்படுத்துதல் என்பது அதற்கு ஒரு வழியாகும். இவ்விதமாக நாம், பின்வருமாறு வாசிக்கின்றோம்: "சபை கூடிவருதலைச் சிலர் விட்டுவிடுகிறதைப் போல நாமும் விட்டுவிடாமல், ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லக் கடவோம்; நாளானது சமீபித்து வருகிறதை எவ்வளவாய்ப் பார்க்கிறீர்களோ அவ்வளவாய்ப் புத்திசொல்லவேண்டும்" (10:25; இது என்னால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது). இன்றைய நாட்களில் உள்ள மக்களுக்கு, "நாளானது சமீபித்து வருகிறதை" என்பது இயேசுவின் இரண்டாம் வருகையைக் குறிப்பதாயிருக்கின்றது.[16] கிறிஸ்து எந்த நேரத்திலும் வரக் கூடும், எனவே நாம் எப்பொழுதும் ஆயத்தமாய் இருக்க வேண்டியது தேவை (மத். 25:13).

ஆராதனைக்கு வருவதில் ஒழுங்கற்று இருப்பவர்கள் தங்கள் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் மற்ற பகுதிகளிலும் ஒழுங்கற்று இருக்கின்றார்கள் என்பது பொதுவான ஒன்றாகும். எபிரெயர் 10:26-31ல் இதற்கு எதிராக எச்சரிக்கப்படுகின்றது:

> சத்தியத்தை அறியும் அறிவை அடைந்தபின்பு நாம் மனப்பூர்வமாய்ப் பாவஞ்செய்கிறவர்களாயிருந்தால், பாவங்களினிமித்தம் செலுத்தத் தக்க வேறொரு பலி இனியிராமல், நியாயத்தீர்ப்பு வருமென்று பயத்தோடே எதிர்பார்க்குதலும், விரோதிகளைப் பட்சிக்கும் கோபாக்கினையும் இருக்கும். மோசேயினுடைய பிரமாணத்தைத் தள்ளுகிறவன் இரக்கம் பெறாமல் இரண்டு மூன்று சாட்சிகளின் வாக்கினாலே சாகிறானே; தேவனுடைய குமாரனைக் காலின் கீழ் மிதித்து, தன்னைப் பரிசுத்தஞ் செய்த உடன்படிக்கையின் இரத்தத்தை அசுத்தமென்றெண்ணி, கிருபையின் ஆவியை நிந்திக்கிறவன் எவ்வளவு கொடிதான ஆக்கினைக்குப் பாத்திரவானாயிருப்பான் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதிற்செய்வேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்றும், கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்களை நியாயந்தீர்ப்பார் என்றும் சொன்னவர் இன்னாரென்று அறிவோம். ஜீவனுள்ள தேவனுடைய கைகளில் விழுகிறது பயங்கரமாயிருக்குமே.

ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல் நாள் தோறும் கிறிஸ்தவர்கள் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வேதவசனங்களில் நாம் வாசித்திருக்கின்றோம். வாரத்தின் இடை நாட்களில் பல சபைகளில் பக்தி விருத்திக்காகவும், ஐக்கியத்திற்காகவும் கூட்டங்கள் தவறாது நடத்தப்படுகின்றன. கிறிஸ்துவுக்கென்று தம்மை,

தமது வாழ்வை ஒப்புக் கொடுத்த எவரும் இப்படிப்பட்ட கூட்டங்கள் எல்லாவற்றிலும் தம்மால் கூடுமான அளவு கலந்துகொள்ள விரும்புவார். அவைகள் கிறிஸ்தவ வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தி, உண்மையில் முக்கிய மானதை நோக்கி நிலைத்த கவனம் செலுத்தும்படிக்கு அவருக்கு உதவி செய்யும்.

முடிவுரை

ஆராதனையைப் பற்றி புதிய ஏற்பாட்டு உபதேசத்தை நீங்கள் கற்றறிந்தீர்கள். நீங்கள் கற்றறிந்த இவைகள் எந்த ஒரு மதக் குழுவையும் பரிசோதிக்கும்படி கேள்விகளைத் தயாரிக்க உதவுவதற்கு போதுமானவை களாகும். எடுத்துக்காட்டாக, "ஒவ்வொரு வாரத்தின் முதல்நாள் தோறும் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றீர்களா?" என்று நீங்கள் கேட்க முடியும். மற்றும், "உங்கள் பிரசங்கியார்கள் தேவனுடைய வசனத்தை அறிவிப்பதில் உண்மையுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றார்களா?"; "ஆராதனையில் ஆண்கள் மட்டுமே வழி நடத்துகின்றார்களா?" என்றும் நீங்கள் கேட்க முடியும்.

இவ்விதம் பரிசோதிக்கையில், உங்கள் சுய இருதயத்தைத் தனிப்பட்ட பரிசோதனை செய்வதைப் புறக்கணித்து விட வேண்டாம். ''கிறிஸ்தவர்களுடன் தேவனை ஆராதிப்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் அநுபவிக்கின்றேனா?"; "சபை கூடுதலுக்கு நான் வரும்பொழுது, ஆராதனை செய்ய நான் ஆயத்தமாய் இருக்கின்றேனா?"; "அங்கு நான் இருக்கையில் உண்மை யிலேயே நான் ஆராதிக்கின்றேனா?" என்று உங்களையே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.[17] இவைகள் முக்கியமான கேள்விகளாகும்.

குறிப்புகள்

[1]ஆதியில் இருந்த ஏவப்பட்டிராத கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்கள், யோவான் "கர்த்தருடைய நாள்" என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகையில் வாரத்தின் முதல் நாளைப் பற்றியே அவ்வாறு கூறினார் என்பதை உறுதிப்படுத்தினார்கள். [2]எகிப்தியர்கள்மேல் சங்காரத்தைக் கொண்டு வந்த தேவன் அங்கிருந்த யூதர்களின் வீடுகளைக் "கடந்து சென்றதை" நினைவுகூரும் வகையில் யூதர்கள் "பஸ்கா" என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு பண்டிகையை ஆசரித்தார்கள் (யாத். 12ஐக் காணவும்). [3]இவ்விடத்தில் தனிப்பட்ட தகுதியுடைமை வலியுறுத்தப்படுவதில்லை (எவரொருவரும் இதில் பங்கு பெறத் தகுதியுடைவர்கள் அல்ல), ஆனால் பங்கு பெறும் விதம் தான் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. "அபாத்திரமாய்ப்" பங்கு பெறுதல் என்றால் கிறிஸ்தவர்கள் இயேசுவின் தியாகத்தைத் தங்களின் இருதயங்களில் மதிப்புணர்வுடன் சிந்திக்காது பங்கு பெறுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. [4]பஸ்கா பண்டிகையின் போது புளிப்பில்லாத அப்பம் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டது (யாத். 12:15க் காணவும்). [5]மத்தேயு 26:29; மாற்கு 14:25; லூக்கா 22:18 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும். இன்றைய நாட்களில் "fruit of the vine" *என்பது பலவகைச் சாறுகளைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தப்படக் கூடும்; ஆனால் அந்தக் காலத்தில் மற்றும் அந்த இடத்தில், அது திராட்ச ரசத்தையே அர்த்தப்படுத்தியது. [6]மத அமைப்புகள் சிலவற்றில், தேர்ந்தெடுத்த ஒரு சிலர் மட்டும் திராட்ச ரசத்தில் பங்கு பெற்றுக் கொள்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் அப்பத்தில் மட்டும் பங்கு பெறுகின்றார்கள். இது புதிய ஏற்பாட்டு முன்மாதிரியை மீறும் செயல் ஆகும். [7]*NASB*யில்* "sharing" *(பகிர்ந்து கொள்ளுதல்)*

என்றுள்ளது. [8]புதிய ஏற்பாட்டில் "அப்பம் பிட்குதல்" என்ற சொற்றொடரானது சாதாரண உணவையும் குறிப்பிடக் கூடும். சந்தர்ப்பப் பொருள்தான் அது சாதாரண உணவா அல்லது கர்த்தருடைய இராப்போஜனமா என்பதைத் தீர்மானிக்கின்றது. [9]பவுல் அவர்களுக்கு என்ன சொன்னார் என்பதை மிகச் சரியாக நாம் அறியவில்லை, ஆனால் தேவனுடைய வசனமானது எப்பொழுதும் அவருடைய உதடுகளில் இருந்தது என்பதை நாம் அறிகின்றோம். அதே பயணத்தின்போது அவர் மற்ற கிறிஸ்தவர்களுக்கு என்ன சொன்னார் என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டு ஒன்றை அப். 20:31, 32ல் காணவும். [10]வேதாகமம் தேவனிடத்திலிருந்து வந்தது என்பதை எந்த மறுப்புமின்றி முதலாவது பிரசங்கியார் விசுவாசிக்க வேண்டும். துரதிர்ஷ்டவசமாக, நாமகரணக் கூட்டங்கள் சிலவற்றின் பிரசங்க மேடைகள் வேதாகமத்தின் ஏவுதலை விசுவாசியாத மனிதர்களால் நிறைந்துள்ளன.

[11]1 தீமோத்தேயு 2:8, 11, 12 ஆகிய வசனங்களையும் காணவும். குறிப்பிட்ட சில சூழ்நிலைகளில் பெண்கள் போதிப்பதற்குப் புதிய ஏற்பாடு அனுமதிக்கின்றது (அப். 18:26), ஆனால் சபையார் ஆராதனைக்காகக் கூடி வந்திருக்கும்போது, பெண்கள் போதிக்கவோ அல்லது பிரசங்கிக்கவோ கூடாது. [12]"ஆமென்" என்றால் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்பது ஒரு எளிய விளக்கமாகும். இது வெறுமனே, "ஜெபத்தை முடிக்கும்" வார்த்தையாக மட்டும் இருப்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பிரசங்கியார் சொல்வதை நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டால், உங்கள் ஒப்புதலை "ஆமென்" என்று சொல்லுவதன் மூலம் சுட்டிக்காட்ட முடியும். [13]சாதாரணமாக இது பணமாய்க் கொடுப்பதாகவே உள்ளது, ஆனால் மற்ற பொருட்களையும் காணிக்கையாகக் கொடுக்கலாம். [14]"வரவுக்குத் தக்கதாக" என்றால், சம்பாதித்த எல்லாவற்றையும் குறிக்கின்றது. இந்நாட்களில் முன்னேறுதல் என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு இன்றியே வேதாகமத்தின்படி நாம் அபிவிருத்தி அடைய முடியும். [15]இதை முதலாவது படிக்கையில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் தனிப்பட்ட முறையில் பணத்தைச் சேர்த்து வைக்கும்படி கூறுவது போலத் தோன்றும். ஆயினும், தாம் வரும்போது பணஞ் சேர்க்குதல் என்ற செயலைத் தவிர்க்கவே பவுல் இதை அவசியப்படுத்தினார். இது சபையார் மேற்கொள்ள வேண்டிய "சேகரிப்பாக" இருந்தது (வ. 1), இதன் மூலம் பவுல் வருகையில், "பணம் சேர்க்குதல்" செய்யும்படியான தேவை இருக்காது (வ. 2). ஆகவே, "எதையாகிலும் தன்னிடத்திலே சேர்த்து வைக்கக் கடவன்" என்ற முயற்சியானது பணமானது பொது நிதியில் (சில வேளைகளில் "சபைக் கருவூலம்" என்று அழைக்கப்படுகின்றது) சேர்த்து வைக்கப்படும் வெளியரங்கமான சபை நடவடிக்கையாகத்தான் இது இருக்க வேண்டும். [16]எபிரெய நிருபத்தின் தொடக்க வாசகர்களுக்கு இந்த "நாளானது" என்பது எருசலேமின் அழிவு நாளாக இருந்ததென்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். [17]சிறு பிள்ளைகளையுடைய தாய்மார்களுக்கு இவ்விடத்தில் நான் ஒரு சிறப்புக் குறிப்பைச் சேர்க்க வேண்டும்: உங்கள் பிள்ளைகள் சிறியவர்களாய் இருக்கையில் நீங்கள் ஆராதிப்பது என்பது மிகவும் கடினமானதாக இருக்கின்றது, ஆனால் இது உங்களின் உண்மையுள்ள வருகையை உருக்குலைத்து விடக் கூடாது. ஆராதனையின்போது உங்களால் முடிந்த அளவு சிறந்த செயல் செய்யுங்கள். "கர்த்தருக்கேற்ற சிட்சையிலும் போதனையிலும்" (எபே. 6:4) உங்கள் குழந்தைகளை நீங்கள் வளர்ப்பதை தேவன் புரிந்து கொள்வார்.